

1) Τελείως ἐκλεπίζω, ἐπὶ φλοιοῦ δένδρου ἔνθ' ἄν.: *Τ' αἰῖδᾶ ἐπεγλούπ'σαν τὸ δεντρὸν* (αἰῖδᾶ = αἰγίδια, κατσίκια) Χαλδ. Συνών. *ξεφλουδίζω*. 2) Ἐκδέρω τελείως ἔνθ' ἄν.: *Ἐπεγλουπῖεν τῇ μουλαρί' ἡ ράδᾶ* (ράχις) Χαλδ.

ἀπογλούπισμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογλουπίζω.

Ἐκλέπισμα, ἀποφλοιώσεις τελεία: *Τοῦ δεντροῦ τ' ἀπογλούπισμαν*.

ἀπογλυκαίνω Μύκ. Πάρ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.) ἀπογλυκαίνου Θράκ. (Μάδυτ.) *πογλυκαίνω* Σύμ.

Τὸ μεταγν. ἀπογλυκαίνω.

1) Καθιστῶ τι γλυκὺ πρότερον ὄν ἄλμυρόν, πικρόν, δριμὺ κττ. ἐμβαπτίζων τοῦτο ἐντὸς γλυκέος ὕδατος Πάρ. Σύμ. Πβ. *ξαρυμυρίζω*. 2) Ἐκπλύνω διὰ γλυκέος ὕδατος φορέματα πρότερον πλυθέντα μὲ θαλάσσιον ὕδωρ Θράκ. (Μάδυτ.) Πάρ. *ξεβγάλλω*. 3) Ἀποβάλλω τὴν γλυκεῖαν γεῦσιν, παύω νὰ εἶμαι γλυκὺς Πόντ. (Τραπ.): *Ἐπεγλύκαναν τὰ σικάμινα*. 4) Πικραίνομαι Πόντ. (Χαλδ.): *Ἐπεγλύκανε τὸ στόμα μ'*. 5) Μέσ. αἰσθάνομαι γλυκύτητα τρώγων τι Μύκ.: *Τ' ἀρπετὰ ἀπογλυκαθήκανε τὸ βοῦδι* (τὰ πτηνὰ ὑψοφάνθησαν φαγόντα τὸν ἀποθανόντα βοῦν). Συνών. *γλυκαίνομαι*, *λειξιζαίνομαι*.

ἀπογλύκεμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογλυκαίνω.

Τὸ νὰ ἀποβάλῃ τι τὴν γλυκεῖαν γεῦσιν του.

ἀπογλύομαι ἀμάρτ. ἀποχλύομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλύομαι (ιδ. γλύω). Παύομαι τοῦ νὰ τρέχω, νὰ πηδῶ, νὰ παίζω, νὰ διασκεδάζω, συνήθως ἐπὶ παιδίων: *Ἐποχλύστης πῆγά, ἐποφάσιες κ' ἤρθες*.

ἀπόγλυσμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. γλύσμαν.

Τὸ ὑπόλειμμα σάπωνος χρησιμοποιοῦντος. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀπογλείμιδο.

ἀπογλύσμιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀπογλύσμ' Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόγλυσμαν.

1) *Ἀπόγλυσμαν*, ὁ ιδ., ἔνθ' ἄν.: *Φέρο με ἕνα ἀπογλύσμ' ἃς νίβονμαι* Ὁφ. 2) Μεταφ. τὸ λίαν μικρόσωμον νεογνὸν Πόντ. (Χαλδ.)

***ἀπογλυσμόπουλλο** τό, ἀπογλυσμὸπεν Πόντ. (Σάντ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀπόγλυσμαν διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πουλλο.

Παρά πολὺ μικρὸν ἀπογλύσμιν 1, ὁ ιδ.

ἀπογλυσμὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀποχλυσμὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογλύομαι.

Τὸ νὰ παύῃ κάνεις νὰ τρέχῃ, νὰ πηδᾷ, νὰ παίζῃ, νὰ διασκεδάζῃ, συνήθως ἐπὶ παιδίων: *Χλυέται τὸ καμένο, μὰ 'ς τὸν ἀποχλυσμὸ ἔρχεται καὶ πάει καὶ 'ς τὸ νερό*.

ἀπογλυτρώνω ΙΒηλαρ. Ποιήμ. 8

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλυτρώνω.

Ἐλευθερῶνω τινά, ἀπολυτρώνω: Ποιήμ.

Παρακαλεῖ τὸν οὐρανὸ νὰ τὸν ἀπογλυτρώσῃ.

Συνών. *γλυτρώω*. Πβ. ἀπογλυτρώω 1.

ἀπογλυτώνω Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπογλυτώνου Λέσβ. (Ἀγιάσ.) Μέσ. ἀπογλυτώνουμι Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γλυτώνω.

1) Ἀπαλλάσσω τινά ἐντελῶς ἀπὸ κακοῦ ἢ κινδύνου Λέσβ. (Ἀγιάσ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.: *Τὸν ἀπογλύτωσε ὁ γιαιτρός Λεξ.* Πρω. *Θέ μ', ἀπογλύτουνι μας ἀπὸν κάθι κακό!* Ἀγιάσ. Καὶ ἀμτβ. ἀπαλλάσσομαι ἐντελῶς ἀπὸ τινος Λεξ. Πρω.: *Ἀπογλύτωσα ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο*. Πβ. ἀπογλυτρώνω. 2) Μέσ. κατορθώνω, ἐπιτυχάνω Θράκ. (Αἰν.): *Ἀπόμῃ πλῆξά δὲ θὰ τ' ἀπογλυτουθῆς νὰ φύγ'ς* (ἐκ παραμυθ.)

ἀπογνέθω Κέρκ. Πελοπν. (Μάν.) Χίος ἀπογνέθου Ἡπ. (Ζαγόρ.) *πογνέθου* Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) *πονέθου* Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γνέθω, παρ' ὁ καὶ νέθω.

Τελειώνω τὸ γνέσιμο, ἀποπερατῶ τὴν νῆσιν ἔνθ' ἄν.: *Ὅλο τὸ κουβάρι τ' ἀπόγνεσα* Πελοπν. (Μάν.) || Ἄσμ.

Ἐγνεσε κι ἀπόγνεσε, | ἔγνεσ' ἕνα κουβαράκι | ἴσιμ' ἕνα ρεβιθάκι Χίος.

ἀπόγνεσμα τό, ἀμάρτ. *πόγνεσμα* Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογνέθω.

Ἀποπεράτωσις τῆς νήσεως.

ἀπογνωμιά ἡ, ἀμάρτ. ἀπογγνωμιά Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόγνωμος.

Τρέλλα, ἀνοησία: *Λίγου ἔλ'ψ' νὰ φάῃ τοῦ κιφᾶλ' τ' ἀπ' τ'ν ἀπογγνωμιά*. Συνών. *ἀγνωμιά* 1, *ἀγνωσία* 1.

***ἀπογνωμίζω**, *πογνωμίζω* Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γνωμίζω.

1) Ἀποβάλλω τὴν καλὴν γνώμην, τὴν κρίσιν, τὴν ὁποῖαν ἐσχημάτισα πρότερον περὶ τινος προσώπου ἢ πράγματος: *Ἐπογνώμισεν πὺν τὴν γεναῖκαν*. Ἀρκινᾶ νὰ *πογνωμίζῃ* πὺν τὸ σκολεῖον. 2) Μεταβάλλω γνώμην: *Ἐθελά το πολλὰ ἰδεῖνον τὸ χωράφιν, ἔδωκά του ἑκατὸν λίρες νὰ μοῦ τὸ δώσῃ τῶ' ἐν μοῦ τὸ δώσεν, τῶρα ἐν τὸ θέλω πκρόν, ἐπογνώμισα*. Ἐφυνεν πὺν τὴν χαρτωμένην του τῶ' ἐν τὴν θέλει πκρόν, ἐπογνώμισεν (χαρτωμένη = ἀρραβωνιαστική). Συνών. *ἀλλὰ γηγνωμῶ*, *ἀλλὰ ξογνωμῶ*.

ἀπόγνωμος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπόγγνωμους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. γνῶμη.

Ὁ ἔχων χαμένην τὴν γνώσιν, τὸν νοῦν, τρελλός, ἀνόητος, μωρός: *Μ' ἀπόγγνωμου ἀνθρουπου δὲν κ'βιντιάζου. Μὴν εἶσαι ἔτο' ἀπόγγνωμ'*. Συνών. καὶ ἀντίθ. ιδ. ἐν λ. *ἀγνωμος* 1.

ἀπογνωσιὰ ἡ, Πάρ. *πογνωσιὰ* Ρόδ. ἀπαγνωσιὰ Νάξ. (Βόθρ.) Πάρ. (Λεῦκ. Παροικ. κ. ἁ.) Σῦρ. ἀπαγγνωσιὰ Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπόγνωσις.

1) Ἀπελπισία, ἀπόγνωσις Λυκ. (Λιβύσσ.) Ρόδ. 2) Τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις γνώσιν, νὰ μὴ ἐνθυμῆται τὰ γενόμενα, οἷον μεγάλην συμφορὰν, θάνατον προσφιλοῦς κττ. Λυκ. (Λιβύσσ.): Φρ. *Ἡ Θεὸς νὰ σὶ δέκ' ἀπαγγνωσιὰ!* (εὐχὴ ἐπὶ μεγάλης συμφορᾶς ἢ θανάτου). β) Καθησύχασις Πάρ. (Παροικ.): *Τοῦ δώσε ἀπαγγνωσιὰ*. 3) Παραπλάνησις τῆς γνώμης τῶν ἄλλων, ἐντεχνος ἀπάτη Νάξ. (Βόθρ.) Πάρ. (Λεῦκ. Παροικ. κ. ἁ.) Σῦρ.: *Μ' ἀπογγνωσιὰ μοῦ τὰ πῆρε Πάρ. Δὲν εἶχε σκοπὸ ν' ἀγοράσῃ τὸ χωράφι καὶ μοῦ δῶκε καπάρρο γι' ἀπαγγνωσιὰ Σῦρ. Τὸ κάνει γι' ἀπαγγνωσιὰ Βόθρ.* Συνών. *γελασιὰ*, *γέλασμα*, *ξεγέλασμα*.

***ἀπογομαρίζω**, ἀπογομαράζω Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γομαρίζω.

Ἐκφορτώνω: *Ἐπήγανε 'ς σ' ὁσπίτ' 'ς σοῦ κιόσέ, τὰ καρβῶνᾶ ἐπεγομαράσε, ἐπῆρε τ' ἄλογο τὸ παιδί νὰ πάῃ* (ἐκ παραμυθ.) Συνών. ἀποφορτώνω, ξεφορτώνω.

